

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Romana Horáčka, Ph.D., a soudců Mgr. Michala Výtiska a JUDr. Gabriely Kučerové ve věci

žalobce: **Dobře zapsaný spolek, IČO 02506912**
sídlem třída Kpt. Jaroše 1922/3, 602 00 Brno
zastoupený advokátem Mgr. Davidem Zahumenským
sídlem třída Kpt. Jaroše 1922/3, 602 00 Brno

proti
žalované: **Lidl Česká republika s. r. o., IČO 26178541**
sídlem Nárožní 1359/11, 158 00 Praha 5
zastoupený advokátkou JUDr. Michaelou Šerou
sídlem Vodičkova 710/31, 110 00 Praha 1

o ochraně proti nekalé soutěži, **k odvolání žalobce** proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2023, č. j. 10 Cm 32/2022-53,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. **potvrzuje**, ve výroku III. se **mění** tak, že žalobce je **povinen zaplatit** žalované na náhradu nákladů řízení 8 712 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalované.
- II. Žalobce je **povinen zaplatit** žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení 6 534 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalované.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 24. 4. 2023, č. j. 10 Cm 32/2022-53, Městský soud v Praze zamítl žalobu o uložení povinnosti žalované zveřejnit na svých webových stránkách v sekci společenská

odpovědnost pod odkazem <https://spolecnost.lidl.cz/nase-odpovednost> prohlášení v tomto znění: „Omlouváme se zákazníkům naší společnosti a všem obyvatelům České republiky, že jsme jako odměnu za nákup nabízeli plastové figurky Stikeez, čímž jsme ohrozili nejen klima a životní prostředí, ale také zdraví a dokonce i životy lidí, tento postup byl v hrubém rozporu s námi proklamovanou politikou společnosti směřující k boji proti změnám klimatu. Mrzí nás, že jsme tímto postupem mohli v lidech vyvolat dojem, že plasty jsou pro životní prostředí a zdraví lidí nezávadné“ (*výrok I.*), zastavil řízení co do stanovení povinnosti žalovanému stejné prohlášení rozeslat jako tiskovou zprávu žalované, a to z totožné emailové adresy a stejnému seznamu adresátu, jako byla rozeslána tisková zpráva ze dne 2. 11. 2022 „Lidl na cestě k minimalizaci odpadu zanechal velký úspěch, získal certifikaci DIN“, dostupná pod odkazem <https://spolecnost.lidl.cz/pro-novinare/tiskove-zpravy/lidl-na-cestech-minimalizaci-odpadu-zaznamenal-velky-uspech-ziskal-certifikaci-DIN> (*výrok II.*) a uložil žalobci povinnost zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení 16 456 Kč (*výrok III.*).

2. Soud prvního stupně tak rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhá za spotřebitele ochrany před nekalou soutěží žalované, které se měla dopustit tím, že se na jedné straně vůči spotřebitelům prezentuje jako klimaticky odpovědný řetězec, čímž může vyvolat dojem, že je u ní vhodné nakupovat, pokud je pro spotřebitele důležité klimaticky odpovědné jednání, a na straně druhé žalovaná zahájila „sběratelskou akci“ figurek Stikeez, které jsou vyrobeny z plastu v Číně a z plastu je vyroben i jejich obal. Nejen pak jejich výrobou, žalobce z tržeb žalované a z podmínek této akce odhaduje výrobu cca 13 tun plastů pro území České republiky, ale i jejich zničením, neboť žalovaná není schopna zajistit ani jejich recyklaci, je zbytečně produkováno velké množství CO₂ a dalších zdraví škodlivých látek.
3. Z hlediska skutkové stránky věci vyšel soud prvního stupně z toho, že
 - žalobce je spolkem zapsaným v obchodním rejstříku od 1. 1. 2014 a jedná za něj Vendula Zahumenská, jako jediný člen statutárního orgánu (*výpis z obchodního rejstříku*);
 - ustavujícími členy spolku byly Vendula Zahumenská, David Zahumenský a Jaroslav Benák (*zápis z ustanovující schůze ze dne 5.1.2014*);
 - posláním žalobce je podpora společnosti a občanské angažovanosti, osvěta a vzdělávání v oblasti lidských práv a ochrany životního prostředí, vzdělávání, výzkum a poradenství občanům (*výroční zpráva žalobce za období 2013 až 2014*);
 - podle stanov žalobce se spolek věnuje též ochraně přírody a krajiny tím, že pořádá vzdělávací semináře, publikuje články a poskytuje individuální konzultace.
 - žalobce se na veřejnosti prezentuje jako environmentální spolek (*žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb.*);
 - v roce 2020 byly členy spolku stále jen tři jeho zakladatelé a došlo ke změně stanov, v rámci které došlo ke změně účelu spolku, jehož cílem a vizí má být přispívání ke svobodné společnosti respektující hodnoty liberální demokracie, kde občané jsou vzděláni a aktivně se podílejí na správě věcí veřejných, a jeho posláním ochrana přírody a krajiny, podpora občanské společnosti a občanské angažovanosti, osvěta a vzdělání v oblasti lidských práv a ochrany životního prostředí, vzdělávání, výzkum a poradenství občanům. Pro naplnění svého poslání spolek také „vystupuje jako právnická osoba oprávněná hájit zájmy spotřebitelů“ (*zápis z členské schůze žalobce ze dne 29.12.2020 a nové stanov*).
4. Po právní stránce soud prvního stupně uzavřel, odkazuje přitom na ustanovení § 2988 a § 2989 o. z., že žalobce není ve věci aktivně legitimován.
5. Předně připomněl, že občanský zákoník nespécifikuje podmínky pro vymezení pojmu „právnické osoby oprávněné hájit zájmy soutěžitelů nebo zákazníků“.

6. Jednak je žalobce environmentální spolek a jeho činnost se bezprostředně netýká ochrany zájmů spotřebitelů. Otázka ochrany spotřebitelů byla poprvé zmíněna v upravených stanovách ze dne 29. 12. 2020, ale z další činnosti spolku nevyplývá. Z provedených důkazů přitom nebylo prokázáno, že žalobce vyvíjí kontinuální činnost ve vztahu k ochraně společných zájmů spotřebitelů, stejně tak ze zápisů členských schůzí nevyplývá, že by sdružoval spotřebitele za účelem hájení jejich společných zájmů. Členská základna je od samého založení do současnosti tvořena třemi osobami s částečnými rodinnými vazbami. A jednak nárok na zadostiučinění formou omluvy není nárokem, k jehož uplatnění by právnické osoby oprávněné hájit zájmy soutěžitelů nebo spotřebitelů ze zákona byly, neboť zákon stanoví, že tyto právnické osoby se mohou domáhat pouze zdržovacího nebo odstraňovacího nároku.
7. Jde-li o výrok, kterým bylo řízení částečně zastaveno, soud prvního stupně ho odůvodnil s odkazem na zpětvzetí žaloby v tomto rozsahu žalobcem.
8. Konečně nákladový výrok odůvodnil podle § 142 odst. 1 o. s. ř. plným úspěchem žalované, přičemž přiznaná částka náhrady sestává podle advokátního tarifu z odměny za právní zastoupení za 4 úkony právní služby po 3 100 Kč, z režijního paušálu za tyto čtyři úkony právní služby po 300 Kč a náhrady 21 % DPH.
9. Proti výrokům I) a III) rozsudku soudu prvního stupně podal žalobce odvolání, ve kterém namítá nesprávné právní posouzení věci. Závěr soudu prvního stupně o nedostatku aktivní legitimace totiž považuje za nesprávný, nedostatečný a nepřezkoumatelný. Navrhuje proto odvolacímu soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.
10. Odkazuje přitom na § 25 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele a na tam uvedené předpoklady aktivní věcné legitimace „sdružení nebo profesní organizace, jež mají oprávněný zájem na ochraně spotřebitele“. Žalobce přitom těmto předpokladům zcela odpovídá. Velikost jeho členské základny je přitom zcela bez právního významu, natož kvalita vztahů mezi nimi. Poukazuje na praxi tzv. greenwashingu a zájem Evropské unie ho do budoucna právě v zájmu ochrany spotřebitelů potlačovat, neboť právě o takovou praxi u žalované jde. Dle návrhu připravované směrnice o „zelených žalobách“ budou mít členské státy povinnost umožnit přístup k soudům nejen čistě spotřebitelským, ale rovněž i environmentálním organizacím. Rovněž poukazuje na kauzu „Bio od Danone“, ve které byla u českých soudů úspěšné občanská sdružení, která opřela svou aktivní legitimaci o své stanovky, stejně jako žalobce v projednávané věci. Dokládá pak i jiné soudní věci, ve kterých environmentální spolky byly shledány jako oprávněné k podání žaloby v zájmu ochrany spotřebitelů.
11. Jde-li o úvahy soudu prvního stupně ohledně povahy nároků v případě „právnických osob oprávněných hájit zájmy spotřebitelů“, žalobce namítá, že jeho návrh, aby žalovaný zveřejnil na svých stránkách informativní text pro spotřebitele, byť je v něm použito slovo „omlouváme se“, měl směřovat právě k odstranění závadného stavu spočívajícího v klamání spotřebitelů na poli ochrany před změnou klimatu. Žalobce si neumí představit, jak jinak by se dosáhlo odstranění závadného stavu než informováním spotřebitelů. To, že se věc v tichosti projedná u soudu za zavřenými dveřmi a žalovaný neudělá nic, skutečně nezajistí, že bude veřejnost informována. Zveřejnění textu je tedy zcela zjevně odstraňovacím nárokem.
12. Žalovaná považuje rozsudek soudu prvního stupně za věcně správný a odvolací námitky žalobce za nedůvodné.
13. K aktivní věcné legitimaci žalobci nepostačí pouze to, že je spolkem. Dle jeho stanov ochrana spotřebitele jeho účelem není. Dokonce ani jeho presentace na internetových stránkách takový účel ani implicitně nezmiňuje. Optikou žalobce by tak mohl zastupovat téměř jakýkoliv subjekt v jakýchkoliv oblastech lidské činnosti. Žalobce sám sebe pasoval do role ochránce veškerých velmi vágně a široce určených zájmů. Přitom smyslem § 2989 o. z. je nepochybně svěřením zástupců oprávnění pouze subjektům, které se opravdu a dlouhodobě ochranou spotřebitele zajímají.

14. Jde-li o žalobcem tvrzenou ochranu spotřebitele, její propojování s ochranou životního prostředí žalovaná odmítá. Ani zákon o ochraně spotřebitele v žádném ustanovení problematiku ochrany životního prostředí neupravuje. Stejně tak ani směrnice o žalobách na zdržení se jednání v oblasti ochrany zájmů spotřebitelů na tuto oblast nikde neodkazuje. Dovožovat proto od zájmu na ochraně životního prostředí zájem na ochranu spotřebitelů nelze.
15. Stejně jako soud prvního stupně, i žalovaná připomíná, že žalobce má od založení před cca 10 let pouze tři členy. Cituje reakci zakladatelky žalobce na napadené rozhodnutí, a i na jiná soudní rozhodnutí, žalovaná dovozuje na jeho straně absenci hájit zájmy spotřebitelů. Jeho jediným cílem je pouze podávání žalob na rozličné subjekty a rozesílání předžalobních výzev, což svědčí o svévolném a zneužívajícím výkonu práva na soudní ochranu.
16. Pokud jde o odkazy žalobce na jiné soudní věci, ze kterých obecně dovozuje a aktivní legitimace ekologického spolku k ochraně spotřebitelů, upozorňuje žalovaná na skutečnost, že spolek Ekologický právní servis vystupující jako žalobce v kauze „bio od Danone“, se dlouhodobě ochranou spotřebitele aktivně zabývá a dle stanov se jedná také o jeho cíl.
17. Navrhuje proto napadené rozhodnutí jako věcně správné potvrdit.
18. Vrchní soud v Praze po zjištění, že odvolání žalobce je přípustné a bylo podáno oprávněnou osobou a včas, přezkoumal z jeho podnětu napadený rozsudek, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání není opodstatněné.
19. Předně je na místě konstatovat, že si soud prvního stupně pro své rozhodnutí opatřil dostatek skutkových zjištění a zjištěný závěr o skutkovém stavu v podstatě také správně posoudil i po stránce právní. Své zamítavé rozhodnutí totiž postavil na dvou důvodech, z nichž každý je způsobilý v tomto směru samostatně obstát.
20. Podle § 2988 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „o. z.“), platí, že *„[O]soba, jejíž právo bylo nekalou soutěží obroženo nebo porušeno, může proti rušiteli požadovat, aby se nekalé soutěže zdržel nebo aby odstranil závadný stav. Dále může požadovat přiměřené zadostiučinění, náhradu škody a vydání bezdůvodného obohacení.“*
21. Podle § 2989 odst. 1 o. z. pak platí, že *„[P]rávo, aby se rušitel nekalé soutěže zdržel nebo aby odstranil závadný stav, může mimo případy uvedené v § 2982 až 2985 uplatnit též právnická osoba oprávněná hájit zájmy soutěžitelů nebo zákazníků.“*
22. Z citovaných ustanovení se podává, že osobou oprávněnou k uplatnění nároků z nekalé soutěže, tedy osobou aktivně věcně legitimovanou, může být jednak osoba nekalou soutěží poškozena a jednak právnická osoba oprávněná hájit zájmy soutěžitelů nebo zákazníků (dále také jen „oprávněný zástupce“). Jejich odlišné postavení z pohledu deliktních závazkových vztahů vznikajících z nekalosoutěžního jednání předurčuje, že rozsah jejich oprávnění nemůže být stejný. Je proto zcela logické, že osobě nekalou soutěží přímo dotčené (poškozené) zákon přiznává nejen tzv. obranné nároky, jejichž účelem je ochrana hospodářské soutěže jako takové, tedy nároky zdržovací a odstraňovací, ale také tzv. nároky kompenzační, které mají poškozenému nahradit (pouze) jemu nekalou soutěží vzniklou újmu majetkového či nemajetkového charakteru. Oproti tomu oprávněnému zástupci, který nekalou soutěží přímo dotčen není, zákon v zájmu o fungování řádné hospodářské soutěže přiznává pouze nároky obranné.
23. Z pohledu odvolacích námitek, vědom si zřejmě těchto skutečností, založil žalobce svou argumentaci na tom, že požadovaný nárok není omluvou, ale povinností k odstranění závadného stavu spočívajícího v klamání spotřebitelů na poli ochrany před změnou klimatu.
24. Předně je na místě uvědomit si, že omluva je jedním ze způsobů, kterým lze odčinit (kompenzovat) nemajetkovou újmu vzniklou na osobních právech (rovněž i) právnické osoby. Její podstatou je uznání viny rušitelem vůči poškozenému způsobem, který vede k satisfakci mezi nimi. Žalobce se proto mylí, pokud zakládá povahu tohoto nároku pouze na jeho formě. Byť budou (výslovná)

slova o omluvě v textu omluvy náležitostí častou, nejsou náležitostí povinnou. Rozhodnou tak bude pouze materiální stránka omluvného sdělení. Oproti tomu účelem odstraňovacího nároku je nastolení stavu, jaký tady byl předtím, než došlo k nekalé soutěži, tedy obrací se pouze do minulosti, odstranit závadný stav. Jeho opodstatněnost z pohledu obrany hospodářské soutěže je proto založena pouze na existenci závadného stavu, který nadále trvá. V opačném případě totiž neexistuje nic, co bylo možné odstraňovat.

25. Promítnuto do projednávané věci to tedy znamená, že žalobcův požadavek na uložení povinnosti žalované konstatovat podstatu tvrzeného závadného jednání při vědomí jeho neoprávněnosti je omluvou, tedy morální satisfakcí za nemajetkovou újmu, která případně mohla následkem tvrzené nekalé soutěže žalované u (všech) účastníků hospodářské soutěže nastat. Potud je rozhodnutí soudu prvního stupně věcně správné, neboť žalobkyně, byť by i byla oprávněným zástupcem ve smyslu § 2989 odst. 1 o. z., by přesto nebyla z tohoto důvodu aktivně věcně legitimovaná k podání žaloby z nekalé soutěže s nárokem na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění formou omluvy.
26. Ani domnělá potřeba žalobce dosáhnout veřejného informování spotřebitelů o případné nekalé soutěži žalované není sto změnit povahu požadovaného nároku. V tomto směru žalobce opomíjí, že za tímto účelem existují jiné legitimní prostředky, jako je například právo na zveřejnění rozsudku podle § 155 odst. 4 o. s. ř.
27. Oproti tomu nelze souhlasit se závěrem soudu prvního stupně, pokud dovodil, že žalobce není právnickou osobou oprávněnou hájit zájmy zákazníků, resp. spotřebitelů.
28. Z pohledu zákonné úpravy jde v případě „právnické osoby oprávněné hájit zájmy soutěžitelů nebo zákazníků“ o neurčitý právní pojem, jehož aplikace by měla v každé jednotlivé věci odpovídat konkrétním okolnostem případu a současně vycházet z jeho interpretace odpovídající především účelu, pro který byla taková úprava přijata.
29. Z pohledu historického výkladu nelze přehlédnout, že dle důvodové zprávy k § 2989 o. z. byla úprava s drobnými úpravami převzata z obchodního zákoníku. Tomu koresponduje i § 54 odst. 1 obch. z., jehož právní úprava odpovídala takřka zcela té platné. Dle důvodové zprávy k § 54 obch. z. mělo oprávnění organizace (dnes právnické osoby) hájit zájmy soutěžitelů a spotřebitelů vycházet z jejího statutu. Tato myšlenka však není náhodná, neboť z celé úpravy nekalé soutěže v obchodním zákoníku, byť důvodová zpráva se k tomu nepřihlásila, je patrna inspirace zákonem č. 111/1927 Sb. z. a n., o ochraně proti nekalé soutěži (dále jen „zákon o ochraně proti nekalé soutěži“). Dle jeho § 15 odst. 1 totiž mohla zdražovací a odstraňovací žalobu podat také i „každá korporace podle stanov povolána hájit hospodářské zájmy soutěžitelů činem dotčené“; absence práv zákazníků (i spotřebitelů) a osob oprávněných hájit jejich zájmy odpovídá tehdejší koncepci ochrany soutěže a je nyní již bez významu.
30. Oprávnění hájit zájmy soutěžitelů tak mělo dvě stránky. Jednak muselo jít o formální oprávnění vycházející z úpravy stanov této osoby, tedy stanovy musely (formálně) výslovně stanovit, že hájení konkrétních zájmů soutěžitelů je jedním či výlučným předmětem její činnosti. Jednak takové oprávnění muselo i materiálně odpovídat tomuto zájmu tím, že v každém jednotlivém případě muselo jít o zájmy, které byly dotčeny konkrétním činem. Tím bylo zjevně vyloučeno svévolné přisvojení si oprávnění hájit společné zájmy soutěžitelů tomu, kdo ve skutečnosti neměl důvod chránit společné zájmy konkrétním činem dotčené a podáním žaloby sledoval pouze jiné, zákonem v takovém případě nechráněné zájmy, ať již šlo o společný zájem konkrétním činem však nedotčený, či o čistě individuální zájem, byť by i byl konkrétním činem dotčen.
31. Není zde pak žádný důvod, pro který by platná právní úprava § 2989 o. z. neměla sledovat shodný cíl, natož za situace, kdy ani gramatický výklad tomu neodporuje. Koresponduje tomu i skutečnost, že občanský zákoník ve shodě se zákonem o ochraně proti nekalé soutěži zakládá aktivní věcnou legitimaci zájmových právnických osob pouze u některých skutkových podstat nekalé soutěže

a současně ji omezuje pouze na zdržovací a odstraňovací nároky. Oproti prostředkům ochrany proti jednání subjektivně nekalému, které (již) zasáhlo do individuálních (subjektivních) zájmů konkrétního soutěžitele či zákazníka tím, že mu vznikla majetková či nemajetková újma nebo že na jeho úkor se rušitel bezdůvodně obohatil, mají obranné nároky na zdržení se nekalé soutěže nebo na odstranění závadného stavu, který nekalou soutěží vznikl, totiž za cíl pouze poskytnout ohroženému soutěžiteli jistotu, že nebude dále závadným jednáním rušen a že bude nastolen stav, jaký tu byl v době, než došlo k takovému jednání. Stejně tak platí pro ochranu zákazníků a jejich rozhodnutí, zda zakoupit či ne konkrétní produkt. Nejde tak o prostředek nápravy (satisfakce) ve vztahu k následku, který v subjektivní sféře dotčené osoby rušivým činem již nastal.

32. Ochranu pouze společných (kolektivních) zájmů prostřednictvím (zájmové) právnické osoby pak zdůrazňuje výčet skutkových podstat, u kterých je aktivní věcná legitimace založena. Vylučuje-li ji výslovně občanský zákoník u zvláštních skutkových podstat nekalé soutěže jako je parazitování na pověsti, podplácení, zlehčování a porušování obchodního tajemství, je tím výlučná snaha o ochranu pouze společných zájmů dotčených konkrétním činem prostřednictvím zájmové právnické osoby jen potvrzena. I vytčené typy nekalé soutěže rovněž chrání obecný zájem na ochraně hospodářské soutěže před narušením soutěžních vztahů mezi jednotlivými soutěžiteli a jejich soutěžních pozic před jednáním, které je soutěžně nemravné, příp. chrání i zájem zákazníků učinit rozhodnutí, jaký produkt koupit, aniž by přitom jejich rozhodnutí bylo negativně ovlivněno soutěžně nemravným činem osoby jednající v hospodářském styku (srov. § 2976 odst. 1 o. z.), ale činí tak prostřednictvím ochrany před zásahem do individuálního statku, proti kterému rušivý čin bezprostředně směřuje a jehož ochrana je zásadně v zájmu pouze dotčené osoby. V tomto ohledu je proto na místě přijmout závěr, že neuvedení základní skutkové podstaty nekalé soutěže dle § 2976 odst. 1 o. z. v ustanovení § 2989 odst. 1 o. z. automaticky neznamená, že zájmová právnická osoba bude aktivně věcně legitimována k podání obranného nároku vždy, půjde-li o jednání podřaditelné pouze pod ní, ale že i v takovém případě bude muset být soudem učiněn závěr, že podanou žalobou je sledována ochrana společného (kolektivního) zájmu soutěžitelů či zákazníků.
33. Konečně je odvolací soud názoru, že jde-li o ochranu kolektivních zájmů spotřebitelů, jako nejslabšího účastníka hospodářské soutěže, je na místě vznik zástupčích oprávnění právnických osob hájících jejich zájmy vykládat spíše extenzivně a při existenci formálního oprávnění vznik jeho materiální stránky zásadně presumovat. Výjimkou tak budou zejména případy, ve kterých přisvojením si těchto zástupčích oprávnění dochází pouze k jejich zneužití s cílem ochránit individuální zájem, či soutěžně poškodit domnělého rušitele.
34. Není-li v projednávané věci s ohledem na čl. 3 písm. k) jeho stanov o existenci formálního oprávnění žalobce pochyb, není důvod mu postavení právnické osoby ve smyslu § 2989 odst. 1 o. z. nepřiznat. Ovlivňování obchodních rozhodnutí spotřebitelů enviromentálními projevy soutěžitelů je nepochybně jednáním, které je způsobilé mít vliv na kvalitu hospodářské soutěže, a je proto v zájmu (nejen) všech spotřebitelů, aby i v tomto směru všichni soutěžitelé dodržovali pravidla férové soutěže. Žalovaná se v tomto směru snad mylně domnívá, že pro takový účel postačí, aby soutěžitelé dodržovali předpisy na ochranu životního prostředí. Tím totiž přehlíží, že v případech enviromentálních prohlášení soutěžitelů zde není primárním objektem tvrzeného deliktu zájem na ochraně životního prostředí, ale zájem na ochraně ekonomického chování spotřebitele, resp. jeho rozhodnutí, jaký produkt zakoupit. Byť se v našich poměrech jedná o praktiky nové, zájem o tuto oblast nabývá na významu, a jak zmiňují strany, praktikami tzv. greenwashingu se začala zabývat již i Evropská komise.
35. Na tento závěr pak nemohou mít vliv ani ostatní námitky žalované. Pokud je žalovaná názoru, že žalobce pouze svévolně zneužívá výkon práva na soudní ochranu, pouhé, byť i opakované podávání žalob takový závěr bez dalšího odůvodnit nemůže. Její zřejmě legitimní požadavek na „opravdovost a dlouhodobost“ ochrany spotřebitelů však předpokládá, že každý musí s výkonem těchto zástupčích oprávnění někdy začít. Konečně ani počet členů právnické osoby

či jejich příbuzenské vztahy kvalitu zastoupení kolektivních zájmů spotřebitelů zásadně nejsou sto ovlivnit.

36. Protože tak odvolací soud shledal napadený rozsudek ve výroku I. věcně správným, podle § 219 o. s. ř. ho v tomto rozsahu potvrdil.
37. Oproti tomu odvolací soud shledal věcně nesprávným odvoláním napadený nákladový výrok III., neboť při výpočtu odměny zástupce žalované vyšel soud prvního stupně z nesprávné tarifní hodnoty, neboť v projednávané věci šlo o ochranu před nekalou soutěží, a proto podle § 9 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), činí tarifní hodnota 10 000 Kč a odměna za jeden úkon právní služby 1 500 Kč (§ 7 bod 4 AT. Při čtyřech úkonech právní služby poskytnuté v řízení ze strany zástupkyně žalované tak její odměna činí 6 000 Kč, paušální náhrada jejích hotových výdajů á 300 Kč činí 1 200 Kč a náhrada daně z přidané hodnoty, kterou je zástupkyně povinna z přiznané odměny a náhrady hotových výdajů odvést státu, činí 1 512 Kč. Proto ho odvolací soud podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil a na náhradě nákladů řízení žalované přiznal 8 712 Kč.
38. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 142 odst. 1 za použití § 224 odst. 1 o. s. ř., neboť i v odvolacím řízení má žalovaná plný úspěch, a proto ji náleží náhrada nákladů účelně vynaložených na bránění práva v odvolacím řízení proti odvolateli. Přiznaná částka v celkové výši 6 534 Kč pak sestává z odměny za 3 úkony právní služby (opakovaný sepis vyjádření k odvolání a účast na jednání před odvolacím soudem dne 6. 8. 2024) po 1 500 Kč dle § 7 bod 4., § 9 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. g) a k) AT, z paušální náhrady hotových výdajů advokáta za stejné 3 úkony právní služby po 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT a z náhrady daně z přidané hodnoty ve výši 1 134 Kč, celkem 6 534 Kč. O povinnosti zaplatit přiznanou náhradu k rukám zástupkyně žalované bylo rozhodnuto dle § 149 odst. 1 o. s. ř. a lhůta k plnění byla určena dle § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Dovolání proti tomuto rozsudku lze podat za podmínek § 237 o. s. ř. do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho splnění v exekučním řízení.

Praha 6. srpna 2024

JUDr. Roman Horáček, Ph.D., v. r.
předseda senátu